

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

Komt het straks tot een wetswijziging?

DE STAATSCOMMISSIE-PETERS, die vier jaar geleden werd ingesteld om het vraagstuk van de onbevoegde uitoefening van de geneeskunst te onderzoeken zou in een (tot nu toe niet gepubliceerd) rapport hebben aangedrongen op wijziging van de wet op de geneeskunst. Het advies werd door alle leden van de commissie ondersteund. Eerder had het lid van de commissie, mr. G. E. Kruseman, die herhaaldelijk optreedt als verdediger van leden van de Ned. Werkgroep van Praktizerende Genezers, aan het Algemeen Handelsblad verklaard, dat er géén sprake zou zijn van een erkenning van de natuurgenezers.

Aan Het Parool verklaarde mr. Kruseman onlangs dat het aanvankelijk ondenkbaar leek dat de commissie tot een unaniem advies zou komen, omdat „vier van haar leden immers het standpunt huldigden van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering van de geneeskunst, die zoals bekend onwankelbaar vasthoudt aan het beginsel dat uitsluitend degenen die de artsenstudie met succes hebben afgesloten bevoegd mogen zijn om de geneeskunst uit te oefenen.

(Men zal zich herinneren, dat destijds staatssecretaris Bartels uit de commissie een vertegenwoordiger van de Vereniging tegen de Kwakzalverij weerde, omdat diens opvattingen toch al zouden vaststaan.)

„Aan de andere kant is echter”, aldus mr. Kruseman, „de bestaande wet gestrand op haar uitgangspunt, dat elke geneeskundige raad of bijstand van een niet-arts ongeacht diens goede bedoelingen en resultaten een strafbaar feit oplevert”.

De heer Kruseman meent dat het bestaan van dit algemene verbod het bovendien onmogelijk maakt om daarnaast andere strafmaatregelen uit te

In dit nummer: Het sop en de nagelversterker - Weer klanten in Casteren - Loodgieter als wonderdoener - Met scherp rapier - Huib helpt her en der.

ANGST VOOR MUIZEN

DE STAATSSECRETARIS van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Dr. R. J. H. Krusinga, heeft in het kader van het wetenschappelijk onderzoek voor een periode van twee jaar een financiële bijdrage beschikbaar gesteld voor de verdere realisering van het z.g. „fobieën-project”.

Sommige mensen krijgen in bepaalde omstandigheden of tegenover be-

paalde voorwerpen een angstbeklemming, zonder dat hiervoor een zichtbare oorzaak of reden is aan te geven. Meestal zijn de mensen, die zo reageren zich bewust van het ziekelijke van deze vrees, resp. angst. De angstbeklemming, resp. de vrees is een fobie. Het is te begrijpen dat deze „fobogene objecten” of situaties een van de grondpatronen van vele neuroses vormen.

Bij het z.g. „fobieënproject” worden verschillende aspecten vanuit één verschijnsel, met name fobie, bestudeerd. Een van de aspecten is het sociaal-psychologische. Karakteristiek voor mensen die een dergelijk gedrag vertonen, is dat de sociale relaties, in het bijzonder de verhoudingen in het gezin gestoord zijn.

Vooraf voor dit aspect van het onderzoek, heeft de Staatssecretaris de bijdrage verleend.

Het onderzoek wordt uitgevoerd door staf en studenten van de afdeling Persoonlijksleer van de sub-faculteit Psychologie aan de Universiteit van Amsterdam, onder leiding van Prof. Dr. J. T. Barendregt.

En van hoeveel waarde zou dit onderzoek zijn, wanneer de psychologen medisch gevormd waren? Gelijk bekend dringt de Vereniging tegen de Kwakzalverij er reeds tal van jaren op aan om de studie in de psychologie onder te brengen bij de faculteit der geneeskunst. Grote voordeel: dat de arts psychologisch wordt gevormd en de psycholoog een medische basisopleiding ontvangt. (Red. M.t.d.K.)

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeienis is KWAKZALVERIJ

TE VEEL SLAAPMIDDELEN - MAAR NAGELVERSTERKER OOK MARIHUANA OP HET TV-SCHERM

Het GEBRUIK van marihuana, LSD en andere middelen in Zeeland neemt toe en daarmee ook het aantal handelaars hierin. Het aantal verbruikers wordt momenteel door deskundigen in dit gewest geschat tussen de honderd en vijfhonderd. Het Zeeuwse consultatiebureau voor alcoholisme telde onder de 492 vorig jaar behandelde patiënten twaalf personen, die verslaafd waren aan andere middelen dan alcohol. Directeur R. Visser van dit bureau heeft de zaak van de marihuana en andere „stuff” uitvoerig in zijn jaarverslag aan de orde gesteld.

Een klein aantal van de gebruikers heeft moeilijkheden gekregen door sociale verwickelingen of door een proces-verbaal.

Ander gevaar

De heer Visser wijst er echter op, dat het wel lijkt of men in deze tijd, waarin marihuana en LSD de meeste aandacht trekken, vergeet dat in ons land en in de provincie waarin zijn bureau werkt, andere middelen, zoals kalmerende middelen (sedativa) ook een groot gevaar betekenen. De heer Visser: „De morfine-, opium- en andere verslavingen komen vrijwel alleen voor bij artsen en verpleegsters. Veel vaker zien we bij mensen van middelbare leeftijd misbruik van slaapmiddelen en – vooral bij vrouwen – van pijnstillende middelen. Zijn het ten aanzien van marihuana en LSD vooral conflicten met de rechtsorde die aan de dag treden, en maar matig sociale problemen en weinig verslaving, bij het overmatig gebruik van medicamenten krijgt men zelden te maken met strafrechtelijke aspecten, maar veel meer met sociale en zeer veel ernstige medische en psychische stoornissen.”

Voor de heer Visser een reden om zich af te vragen of het Zeeuws consultatiebureau voor alcoholisme zich niet eens moet bezinnen of het wenselijk is dat men aan de behandeling en de preventie van verslavingsziekten in het algemeen aandacht moet schenken.

Op naar Dordrecht

Dordrecht, dat met Den Haag in ons land op de tweede plaats staat bij het verbruik van verdovende en stimulerende middelen, blijkt op Zeeuwse jongeren een sterke aantrekkings-

kracht uit te oefenen. In kleine groepjes komen de jonge Zeeuwen naar enkele cafeetjes, beatkelders e.d. Hun aantal wordt op enkele tientallen per weekend geschat. De stad zelf telt zo'n duizend gebruikers en gebruikers.

Van twee kanten wordt er iets aan gedaan in Zeeland. Op het justitiële vlak, waar men de situatie overigens thans beslist niet alarmerend noemt maar waar men wel terdege rekening houdt met de mogelijkheid van méér dere kant wordt er iets aan gedaan door merkwaardigerwijs de Pinkstergemeente in Vlissingen. Die benadert „zaken” in de toekomst. Aan de andere gebruikers overigens alleen op „geestelijke” wijze. Van de medische en psychiatrische kant van de zaak blijft men, aldus wordt daar gezegd, volkomen af.

Wat de justitiële gang van zaken betreft, het aantal zaken was de afgelopen jaren bepaald niet zeer aanzienlijk. Er is wel eens een café gesloten in Middelburg, er werden waarschuwingen uitgedeeld, de Vlissingse

Gevaar sedativa onderschat

politie heeft zich na ontdekking van een kleine handelaar, tot de scholen gewend met een waarschuwende brochure. De handel is doorgaans in 't klein, van verbruiker naar verbruiker.

Mocht men nog verwachten dat Zeeland, aan de zuidwestpunt van Nederland, met kleine, maar wel dikwijls gefrequenteerde havens, die een voorland vormen van de Antwerpse havenagglomeratie, een typisch invoer- en doorvoerland is voor drugs, dan is dat in de praktijk in ieder geval nog niet bewezen. Er is wel eens een partij van enkele kilo's marihuana aangevoerd in Terneuzen en ook in Vlissingen wist men er weg mee, maar de politieke autoriteiten menen de zaak goed in handen te hebben.

Adresverandering

Verzuim niet bij adresverandering even de wijziging mede te delen aan het correspondentieadres Oranjelaan 6 te Hilversum! Dan behoeft U niet bevreesd te zijn één nummer van dit interessante maandblad te moeten missen.

DE CONSUMENTENBOND heeft, blijkens het julinummer van de Consumentengids, een paar reclame-uitingen op de televisie onder de loep genomen.

„Met nagelversterker op proteïnebasis”, zegt Lodoline in een televisiespot.

Is dat zo? „Mogen we inderdaad verwachten sterkere nagels te krijgen als we Lodoline gebruiken voor de afwas? We onderzochten het. Het gehalte aan proteïne bleek maximaal 23/4% te kunnen bedragen”. Aannemende dat dit maximum inderdaad aanwezig is dan bevat een afwassop nog maar 0,0014%. De zin „op proteïnebasis” doet in dat licht op zijn minst overdreven aan. Nog afgezien van het feit, dat van proteïne of andere uitwendig aan te brengen middelen ter versterking van de nagels niets te verwachten valt.

Ook Pril afwasmiddel is regelmatig in het televisiebeeld. Een in Pril-sop gestoken hand wordt onmiddellijk door een dikke lijn omsloten die een beschermende laag moet suggereren. Of hetzelfde met de vuile borden, messen of vorken gebeurt, wordt niet uit de doeken gedaan, merkt de Consumentengids sarcastisch op.

In Engeland moet de reclamemaker die dergelijke berichten lanceert zijn beweringen – volgens de daar geldende Trade Descriptions Act – waar kunnen maken. In ons land jammer genoeg niet”, aldus de Consumentenbond.

Zeep en liefdadigheid

„KOPEN AAN de deur is niet de juiste manier om liefdadigheid te betrachten” zegt de Consumentenbond. „Niet als erbij verteld wordt, dat de artikelen waarom het gaat door gehandicapten zijn gemaakt en evenmin als erbij verteld wordt, dat de winst naar een liefdadig doel gaat”.

Dat laatste is vaak het geval bij aanbiedingen in het groot van zeep en andere schoonmaakartikelen waarmee scholen, inrichtingen, bejaardentehuizen e.d. worden benaderd. De Consumentenbond adviseert om het kopen van hetgeen men nodig heeft en het geven voor liefdadigheid gescheiden te houden. Dat bevordert de duidelijkheid en is tenslotte ook in het belang van de instellingen die men begunstigen wil.

Het augustusnummer van de Consumentenbond verwerkte een en ander in een artikel.

„Beste dokter”, schreef

Amerikaanse fabriek

DE METHODEN van bepaalde Amerikaanse farmaceutische fabrieken worden scherp in het daglicht gesteld kunnen schaden.

Het rapport gaat ook uitvoerig in door een sub-comité van de Senaat, dat bezig is met een uitgebreid onderzoek naar beweerde misbruiken in de geneesmiddelen-industrie. In het meinummer van ons Maandblad hebben wij ook al melding gemaakt van dit onderzoek (op blz. 30) dat geschiedt onder voorzitterschap van de democratische senator uit Wisconsin, Gaylord Nelson.

Hoewel de Amerikaanse Nationale Academie van wetenschappen een produkt van de Upjohn-maatschappij te Kalamazoo, genaamd Panalba als „niet effectief” had gebrandmerkt, verkocht Upjohn vorig jaar voor een waarde van 16.800.000 dollar aan Panalba. De Food and Drug Administration van de Ver. Staten wil tachtig combinaties van geneesmiddelen – twee of meer geneesmiddelen in één capsule – verbieden, tenzij de fabrikanten kunnen aantonen, dat zij doeltreffend zijn. Tot deze combinaties behoort ook Panalba.

Een vooraanstaande medicus, hoofd van de afdeling infectieziekten van de medische school van de Universiteit van Californië te Los Angeles (UCLA), dr. William L. Hewitt trok voor het sub-comité van leer tegen de combinaties van geneesmiddelen. Maar de industrieën gaan er mee door om er reclame voor te maken „terwille van de financiële bate van dergelijke oefjes”.

Na het voorstel van de Food and Drug Administration zond Upjohn brieven naar medici in de gehele Ver. Staten met de suggestie om naar Washington een briefje te sturen, waarin de medicus zich bij de Food and Drug Administration zou beklagen, dat hem belet werd zijn patiënten voor te schrijven, wat hij wenste. Dit zou er volgens Hewitt op neer komen, dat men, los van de wetenschappelijke veroordeling van een bepaald geneesmiddel, over het gebruik zou gaan stemmen. Hij noemde het brutaal, onscrupuleus en zelfzuchtig van de Upjohn-fabrieken om het in hun „Beste dokter”-brieven voor te stellen alsof de vrijheid van de geneesheer door de overheid in het gedrang werd gebracht.

„BONA

**Dokter de
tegen**

MET VLIJMSCHERP papier keerde onze voorzitter, arts A. P. N. de Groot zich tegen de paranormale geneeskunst in de rubriek „Naar ik meen” van S.G., het populair-wetenschappelijke maandblad Studium Generale, dat nauw verbonden is met de Leidse Onderwijsinstellingen.

„Naar ik meen”, aldus de heer De Groot, „is de paranormale geneeskunst levengevaarlijk omdat in vele gevallen patiënten te laat onder werkelijk deskundige behandeling komen”.

Van betekenis omdat dit probleem zich ook zal hebben voorgedaan in de commissie-Peters, die de minister moet adviseren over de onbevoegde genezers is, wat de heer De Groot opmerkt over „bonafide genezers”.

Dat is ook al zo'n lege uitdrukking, want wat verstaat u onder bonafide? Te goeder trouw, ja, maar dat betekent niet dat zo'n vent ook goed is! Noem ze liever „gezondheidsbemoeiers”, want de praktijken van deze ex-fietsenmakers en buschauffeurs hebben niets met genezen of gezondheidszorg te maken. Ze weten er geen fluit van! Als een patiënt, of liever noem ik hem „klant”, bij voor mijn part welke „genezer” dan ook komt, wordt de behandeling gevoerd naar het inzicht dat die heeft in de toestand van de patiënt. Die patiënt wordt niet medisch onderzocht, dus

AFIDE GENEZER"

e Groot keert zich fel lege uitdrukking

moet dat inzicht wel via buitenzintuiglijke weg tot stand gekomen zijn. Daarom is helderziendheid het fundament van de kwakzalverij.

Ik beweer dat er hier geen helderziendheid bestaat, en ik zou de eerste zijn om het bestaan ervan toe te juichen, om de simpele reden dat het hele medisch-diagnostische arsenaal in één slag enorm zou zijn uitgebreid. Maar het is nog nooit aange-toond. Met al die verdraaiingen is prof. Tenhaeff al lang geleden begonnen, met het verhaal over een zeeman die een paar eeuwen terug al zou hebben gedroomd wat er nu allemaal gebeurt. Dat verhaal is volkomen ontzenuwd, maar het gekke is dat meneer Tenhaeff er maar gewoon mee doorgaat. Sterker nog, hij ging met die Croiset de hort op, waarbij hij voor plattelandsvrouwenbonden zijn kunsten ver-toonde. Verlamde mensen werden ten tonele gevoerd, met wie het zo-waar al weer beter ging.

Deze praktijken hebben een buitengewoon slechte invloed op de volksgezondheid. Het is levensgevaarlijk, omdat het publiek de woorden van zo'n hoogleraar als Deventerkoek slikt.

Tenhaeff is nu weg in Utrecht, en men heeft het even voorgesteld alsof een of andere arts uit Amerika hem gaat opvolgen. Mijn reactie daarop: „Gelukkig, want we kunnen die vent als arts tenminste voor het

medisch tuchtcollege slepen!”

Aldus de heer De Groot in Studium Generale.

★

OVER HET WONDER in de genezing merkte de heer De Groot in S.G. nog het volgende op:

Als iemand zegt: er is een wonder gebeurd, dan zeg ik: dat was helemaal geen wonder, maar een volkomen natuurlijke genezing, die volstrekt logisch te verklaren zou zijn als we die verklaring maar wisten; maar zo ver is de medische wetenschap nog niet. Er is nog nergens aangetoond dat paragnostische geneeskunst een positief effect heeft gehad.

In 1958 heeft een commissie van die meneer Tenhaeff een onderzoek onder paranormale genezers uitgevoerd en daarbij toonde een arts aan dat 14½% van de bestudeerde gevallen direct door moest naar de huisarts. 1% lag binnen een maand in het ziekenhuis. De rest? Ik weet niet of u weet wat een placebo is – nou, dat is zoveel als een neptabletje. In Amerika hebben ze uitgevonden dat bij 35% van die kwakzalverklanten dat nepmiddel evenveel succes had als een medicament. Dat betekent dat de rest grotendeels suggestie is. Trouwens, bij de artsen komen ze toch altijd terug, omdat alleen zij nu eenmaal een doodsvaardiging afgeven.

Vrouwen moeten bevallen aan voet van een eikeboom

EEN LOODGIETER in Compiègne in Frankrijk weet een aantal volgelingen zover te krijgen, dat zij medische hulp afwijzen. Het is de 65-jarige René Henaux, die beweert te „genezen door gebed”. Een 25-jarig meisje, Danielle Fleurus was er het slachtoffer van. Zij leed aan tuberculose, maar omdat haar familie vast overtuigd was van de gaven van loodgieter Henaux, kreeg zij geen medische hulp en geen medicijnen. Zij moet niet het eerste slachtoffer van de „wonderdoener” uit Compiègne zijn. De Franse justitie is nu van plan om Henaux aan te pakken.

Volgens de Parijse correspondenten van Het Vrije Volk, mej. Jo Manasse, zal dat niet gemakkelijk zijn. René Henaux is een slimme vos, hij verbiedt zijn volgelingen allerminst om naar de dokter te gaan.

Ook kunnen ze gerust de voorgeschreven medicijnen gaan kopen. Maar die medicijnen smijten ze weg. Want ze geloven, met René Henaux, dat God hem uitkoos om hen te genezen en hun zorgen te verlichten. René Henaux hoeft de mensen niet eens te ontmoeten daarvoor. Zijn aanhang strekt zich thans uit tot in België en ons land.

De volgelingen van de loodgieter mogen geen televisie in huis hebben en evenmin kranten lezen. Ze moeten hun eigen brood bakken. De vrouwen moeten gaan bevallen „in het bos aan de voet van een eikeboom.”

De Parijse correspondenten hoorde voor de radio een vrouw vertellen, hoe ze dat gehoorzaam had gedaan. Het avontuur liep goed af. De baby werd negen maanden lang niet gewassen. „Om zijn natuurlijke bescherming niet weg te nemen”, vertelde de moeder. „Daarna moest ik het wel doen, want de mensen maakten allerlei opmerkingen”.

In Frankrijk bestaan honderden wonderdoeners, vreemde sektenleiders, magiërs. Ze hebben allemaal een grote aanhang. Die van René Henaux uit Compiègne is nu door de politie verhoord. Men wil proberen een voorbeeld te stellen. Volgens de Franse wet kan de loodgieter misschien worden aangeklaagd „wegens opzettelijk weigeren van hulp aan iemand die in levensgevaar verkeert”.

De politie werd bij ontelbare huisbezoeken die ze maakte vergezeld door maatschappelijke werksters. Die zullen vaststellen of in de gezinnen van de volgelingen van René Henaux soms zieke kinderen zijn, die geen medische verzorging krijgen.

De bewonderaars van de wonderdoener zijn razend. Ze bewaken nu dag en nacht zijn huis in Compiègne, want hun meester „wordt vervolgd en bedreigd”. De jammerlijke dood van Danielle Fleurus heeft hun geloof niet geschokt.

Is na een bevalling bloedwijn nodig?

EEN FABRIKANT van bloedwijn richtte onlangs een brief tot jonge moeders waarin deze de raad kregen hun „uitgeputte krachtreserves” met deze bloedwijn weer op peil te brengen. Dit was voor de Consumentenbond aanleiding bij medisch deskundigen te informeren of er na een

normale bevalling inderdaad behoefte aan een aanvulling is en waaruit die dan zou moeten bestaan.

Volgens de antwoorden zou dit normaal niet het geval zijn, bij uitzondering kon echter toediening van ijzer gewenst zijn. De bloedwijn in

kwestie werd daarom – samen met enkele andere bloedwijnen en enkele gewone ijzerpreparaten – op ijzergehalte onderzocht. Het resultaat wees uit, dat de jonge moeder die werkelijk ijzer nodig heeft met een door de dokter voorgeschreven preparaat heel wat goedkoper uit is.

Ook Wierings Weekblad deed boekje open

MET VEEL waardering lezen wij in Wierings Weekblad, dat in een opslag van rond 350.000 wordt verspreid in Amsterdam en Amstelveen de volgende samenvatting over het werk van onze vereniging. Zulks naar aanleiding van de brochure „Mogen wij een boekje open doen?” dat onlangs van de pers kwam. Hier volgt het artikel uit Wierings Weekblad.

Sedert 1881 houdt de „Vereniging tegen de kwakzalverij” zich bezig met de strijd tegen diegenen van wie zieke mensen „wonderen” verwachten. En deze strijd is nog lang niet uitgestreden. Dat blijkt opnieuw uit een brochure, die met de vraag „Mogen wij een boekje opendoen?” verschenen is.

Het succes van hen, die onbevoegd de Geneeskunst uitoefenen (in de brochure worden zij „knoeiërs” genoemd), wordt veelal bepaald door suggestie. Hoewel de activiteiten,

die deze kwakzalvers bedrijven, volgens de Wet van 1865 strafbaar gesteld zijn, weten zij, doordat zij de lacunes van die wet kennen, deze veelal te ontduiken, tot schade van degenen, die hen – ondanks vele waarschuwingen – raadplegen. Het „boekje” geeft daarvan een aantal treffende voorbeelden.

De Vereniging tracht haar doel te bereiken door o.a.: als geneesmiddel of geneesmethoden aangeprezen stoffen te doen onderzoeken of aan een nader onderzoek te doen onderwerpen en de uitkomsten bekend te maken; te streven naar verbetering van de organisatie van de gezondheidszorg en te bevorderen, dat er een apart Ministerie van Volksgezondheid wordt gecreëerd en een aparte afdeling „Handhaving van bestaande wettelijke bepalingen” wordt ingesteld.

Verder acht de Vereniging het noodzakelijk, dat de studie

in de Psychologie wordt ondergebracht bij de faculteit der geneeskunst, waardoor de psycholoog in zijn werk zou komen te vallen onder toezicht van het Medisch Tuchtcollege. Ook zou er, bij de medische opleidingen, aandacht besteed dienen te worden aan het onderdeel „Kwakzalverij en haar bestrijding” en zouden aan de Universiteit verkregen wetenschappelijke titels niet anders gebruikt mogen worden dan met vermelding van de faculteit waarbij hij behaald is; een doctor in de economie b.v. is geen arts.

De strijd wordt voortgezet en dat kost veel geld. De Vereniging vraagt dan ook, naast morele, financiële steun. Men kan zich opgeven als lid of donateur en ontvangt dan, behalve het Maandblad tegen Kwakzalverij, ook andere uitgaven gratis. De contributie bedraagt f 10,— per jaar. Het adres is Oranjestraat 6, Hilversum.

DE ROOD-CHINESE matroos Yeh Chin-Jung lag er maar minnetjes bij in een ziekenhuis, nadat hij door een zwaar rotsblok aan het hoofd was getroffen, vertelt De Telegraaf. Volgens het rood-Chinese persbureau liep er „hersenvloei uit een gat in zijn hoofd ter grootte van een kippe-ei”. Pogingen om hem weer bij te brengen liepen op niets uit – Yeh bleef vier dagen in een coma. Toen plaatste een verpleegster „als laatste redmiddel” een portret van Mao Tse Toeng bij het bed van de stervende zeeman. Binnen enkele minuten opende hij de ogen, tranen liepen over zijn wangen en zijn lippen beefden. „Lang leve voorzitter Mao”, fluisterde hij.

Uit België en Duitsland bustochten naar Willem van de Moosdijk

„IK STOP er niet mee – nog voor geen drie miljoen.”

De man, die hier spreekt is Willem van de Moosdijk uit Casteren, die ken- nelijk door de justitie nog niet hard genoeg is aangepakt. Hij doet het, dat moet worden gezegd, nu wel anders. Zijn auto's gaan er niet meer op uit om overal in den lande zijn kruiden te verkopen. Dat nut heeft de beken- de uitzending door Willem Duys op 13 december van het vorige jaar toch overtuigend afgeworpen. Hij kan Nederland niet „volpompen” met kruiden, zoals hij een korte tijd voornemens was te doen toen een vloot van 23 bestel- auto's het land afgrasde.

In de Belgische en Duitse grens- streek wordt de laatste tijd indirect reclame gemaakt voor Willem van de Moosdijk. Een advertentie uit een Duitse krant van een zekere Josef Philippe uit Baumen, post Randerath vermeldt: Wie zou zo graag naar de werelberoemde kruidenspecialist in Holland willen reizen? Men noemt hem overal de „wonderdokter van Caste- ren”. Elke woensdag een tocht. Ver- trek 14 uur, terug circa 1 uur. Vijftig procent reiskostenkorting. Schrifte- lijke aanmeldingen bij Josef Philippe.

Het Limburgs Dagblad te Heerlen heeft op deze nieuwe activiteiten de aandacht gevestigd. „De mensen, die zulke reizen organiseren zijn niet bij mij in dienst. Ik weet er niets van of- schoon ik wel eens gehoord heb dat zoiets gebeurt”. Aldus Willem van de Moosdijk op de vraag van een ver- slaggever.

„Helpende hand...”

WILLEM VAN DE MOOSDIJK is „na alles wat er gebeurd is” nog steeds rotsvast van mening dat zijn kruiden- huis niet meer weg te denken is in Nederland. Hij is ook niet van plan om met zijn zaak te stoppen. „Nog niet voor drie miljoen”, zegt hij. „Ik heb honderdduizenden mensen geholpen, echt geholpen met mijn kruidenmeng- sels en ik zal er nog eens zo veel hel- pen. Ik ben nu 44 jaar, ik ben veel te jong om te gaan rentenieren. Een mens blijft nu eenmaal bezig, een mens moet toch werken. En niet alleen voor het geld, daarvoor hoef ik het niet te doen. Ik heb mijn hele leven graag de hel- pende hand geboden aan mensen, die vaak ten einde raad zijn. Dat wil ik blijven doen. De Amerikanen gaan nu naar de maan toe. En ze komen er ook wel. Maar als dat gelukt is, mikken

ze op Venus. De mens wil steeds ver- der. Ik ook”.

Het is zeker: Kruidenhuis Holland blijft in de familie van Van de Moos- dijk. De wonderdokter: „Dat ik be- roemd ben heb ik niet te danken aan

**Het zit in het
mengsel, beweert
„kruidenarts”**

de kruiden. Iedereen kan per slot van rekening kruiden gaan kweken. Maar het zit in het mengsel. Hoe meng je de kruiden, dat ze een geneeskrach- tige uitwerking hebben? Er zijn niet zo veel mensen in de hele wereld, die op deze vraag een antwoord weten. Ik

wel en dat is nu de exclusiviteit. Daar- door ben ik bekend geworden. Ik zal dat geheim ook nooit prijsgeven. Nie- mand kent het geheim van de meng- sels, aldus nog steeds Van de Moos- dijk. Nog altijd even groot- en breed- sprakig. Al viel hij voor de televisie deerlijk door de mand.

Zoon Frans opvolger

OVER DE TOEKOMST zei Van de Moosdijk: „Als ik er straks eventueel mee ophoud, zal de zaak vermoedelijk in handen gaan van mijn kinderen met aan het hoofd mijn zoon Frans, die nu 12 jaar is. Een andere zoon van me studeert trouwens voor arts. Maar Frans is een bijzonder kind. Hij is pre- cies zoals ik ook met de helm gebo- ren en dat is bijzonder. In de oudheid werden aan dergelijke mensen al bij- zondere talenten en gaven toebedacht. En dat is ook zo. Fransje beschikt ook over bijzondere gaven. Dat hebben we nu al in de gaten. Verstop je maar eens en Frans zal je er weten uit te halen. We hebben het wel eens ge- probeerd. De talenten zullen zich ont- wikkelen. Fransje heeft het in zich om op zijn minst even beroemd te worden als ik. Daarom kan hij misschien het beste de kruidenzaak voortzetten. Maar zover is het nog lang niet.”

MET KENNIS VAN DE TOPOGRAFIE

HET PAROOL, dat ons artikel in het juninum- mer over „Een Misser” (van Gerard Croiset) overnam voegde er nog aan toe:

Men behoeft echt geen helderzien- de te zijn om specialist inzake ver- miste kinderen te kunnen worden. Hier volgt het recept:

Indien het kind is verdwenen op zandgrond (bijv. Veluwe, Gooi) kon- digt men een zedenmisdrijf aan. In natte streken (bijv. Noord-Holland) is het moeilijker. Daar scoort men met „verdrongen” echter minstens 50%.

Zo haalt men met enige kennis van de topografie best 75%.

Keren wij terug, aldus de schrijver in Het Parool, naar de gerenommeerde helderziende Gerard Croiset. Wéér hebben ouders zijn hulp ingeroepen om een vermist kind op te sporen.

Jammer dat zo dikwijls wordt be- richt, dat een pargnost is geconsul- teerd, maar dat wij zo zelden iets ver- nemen over de resultaten. Zo laat de publiciteit tenslotte tóch een positieve indruk na. Zo blijven vertwijfelde ouders, al dan niet op advies van Romeinse correspondenten van Ne- derlandse dagbladen, helderzienden ontbieden.

Viareggio was wél een hele klui- f. Water in de buurt – en wie rekent nu op een misdrijf dat geen zedenmis- drijf maar een ordinaire doodslag was?

Zelfs het pad van een helderziende gaat niet altijd over rozen, aldus Het Parool. Maar ik heb toch méér mede- lijden met de ouders.

88-jarige pocht op zijn wonderdaden

HUIB VAN ALFEN, de wonderdokter van de Betuwe, is nu 88 jaar. Altijd goed voor een verhaaltje, zo heeft de Tielse Courant gedacht; de oude baas praat graag en veel, zet niet graag zijn twijfelachtig licht onder de korenmaat. En de krant die de oude heer laat praten is dan nog wel zo vriendelijk om er, zonder één kritische noot, bij te zeggen: „Huib van Alfen, de veelbesproken wonderdokter, heeft nog lang niet afgedaan. In de harten van zovelen, die hij met een paar simpele handbewegingen heeft geholpen, staat zijn naam nog altijd in dankbaarheid gegrift”. Een prima tekstschrijver heeft die Huib van Alfen gevonden! Onbetaald nog wel.

Sinds kort woont de oude baas in Tiel, in de opgeknapt bovenwoning van gebouw Opwaarts. Met zijn praktijk van wonderdokter zal hij doorgaan zo lang hij leeft, kondigt hij aan. In de examentijd kwamen tal van mavoscholieren al bij hem om te vragen of ze door hun examen zouden komen!

Maar de journalist, die het opgewekte verhaal over Van Alfens krachttoeren schreef - ook vorig jaar april hebben wij in ons maandblad (op blz. 19) het een en ander weergegeven over Van Alfen - durft het te bestaan om te schrijven: „Maar wie zijn oor te luisteren legt moet constateren dat hij (spreken de vele praktijk-gevallen immers niet voor zichzelf) iets bovenmenselijk begaafds in de vingers heeft”. Kom, kom - zouden journalisten niet iets kritischer moeten zijn, ook al horen ze dan mooie verhalen van een 88-jarige, die ongetwijfeld goed kan vertellen?

Het levensverhaal van Huib van Alfen, in Ommerenveld geboren, voert via de Betuwe naar Zuid-Afrika. Maar later keerde hij terug naar het rivierenland. Zijn eerste patiënt was Jan van Wamel uit Ommeren, die zijn enkel verstuikt had. De pijn verdween plotseling toen Huib de kous omlaag had getrokken en de enkel maar even had aangeraakt.

Kreupel veulen

WE ZULLEN nu de wonderverhalen laten volgen, die Huib van Alfen aan de verslaggever van de Tielse Courant deed, want na de genezing van de

enkel van Jan van Wamel ging het als een lopend vuurtje door de streek. Overal fietste Huib heen als wonderdokter.

In Ophemert was een boer die een kreupel veulen had. 't Mankeerde het dier aan de linkervoerpoet.

Ga maar naar de wei, zei Huib van Alfen, dat beest kan nou weer lopen als een kievit. 't Klopte. Hij heeft hem later verkocht voor 1450 gulden, Huib kreeg een tientje.

Men kwam bij hem met de boodschap dat een koppel schapen niet wou vreten. Brengt er maar eentje hier, zei Huib. Dat geschiedde. Hij raakte het dier even aan en zei: dat geldt voor al die beesten. 't Kwam precies zo uit, verzekerde de 88-jarige de gretig luisterende journalist.

„Het zoontje van de directeur van een pannenfabriek in Echt had kinderverlamming en wat voor professoren die man ook geraadpleegd had, er bleek niets aan te doen. Ik heb 'm toen

onder handen gehad. Het jong is d'r helemaal weer bovenop gekomen...”

„Later kwam die directeur weer bij me. Huib, zei hij, ik wou een pannenfabriek gaan beginnen in Ierland. Laat dat maar uit je hoofd, zei ik. De grond is daar niet goed. Hij wou slecht luisteren en begon toch. Later moest ie het toegeven dat ik toch gelijk had gehad. 't Werd niks met de fabriek...”

Even aanraken...

„D'R WAS een vrouw, die steeds als ze een kind moest krijgen, naar het ziekenhuis moest worden gebracht. Helemaal niet nodig, zei ik. Even raakte ik haar aan en ze kreeg in haar eigen huis een pracht zoon van zeven en een halve pond...”

En zo gaat het verhaal verder. Huib van Alfen bestreek zenuwachtige examenkandidaten, die bang waren dat ze hun rijbewijs niet zouden halen, voorspelde boeren of het een merrie of een hengst zou worden, hielp als er echtelijke moeilijkheden dreigden en was steeds weer de man, die als een soort pijnstillers in actie moest komen.

Een van Huib van Alfen laatste daden: van zenuwen klappertandende Tielse scholieren, die zich vlak voor hun examen door Huib een hart onder de riem lieten steken. Huib: „Allemaal geslaagd. Tot de stomste toe...!”

SOFTENONFABRIKANT LIET ARTS DOOR DETECTIVES SCHADUWEN

HET SOFTENONPROCES, dat in Alsdorf in Duitsland wordt gevoerd, duurt nog altijd voort. De dossiers zijn inmiddels tot een enorme omvang gegroeid. De chemische fabriek Grünenthal, fabrikante van softenon - in Duitsland bekend onder de naam Contergan - liet in de jaren 1961 en 1962 een neuroloog uit Frankfurt schaduwen. Dit was de thans 45-jarige

dr. Horst Frenkel, de eerste arts die wees op de gevolgen van het gebruik van het slaapmiddel Contergan. Uit papieren van het bedrijf en correspondentie van een detectivebureau bleek dat de chemische fabriek opdracht tot het schaduwen van de arts had gegeven. De papieren werden voorgelezen op de 148ste (!) behandeldingsdag van het proces.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; E. Mijnaerends, **Tandarts** te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; J. J. Aukema, **Dierenarts** te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, **Rechter** te Arnhem; J. E. Bulter, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te 's-Gravenhage; J. van Baak, **Dermatoloog** te Utrecht; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, **Inspecteur van Politie** te Arnhem; J. Noord te Amsterdam.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,-; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonneés: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

BLZ. 50

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,-;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.